

Sygn. akt II PK 336/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko P. Sp. z o.o. w W.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa R.W. przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, oddalił apelację pozwanej i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 56 § 1 w związku z art. 52 § 1 pkt 1 i w związku z treścią art. 100 § 2 pkt 6 k.p., a mianowicie: czy możliwe jest ścisłe oddzielenie sfery prywatnej od sfery życia zawodowego pracownika w sytuacji, gdy narusza on obowiązek przestrzegania zasad współżycia społecznego w zakładzie pracy i czy możliwe jest uwzględnienie roszczenia pracownika o przywrócenie do pracy na zasadzie art. 56 § 1 k.p. w sytuacji, gdy wysłał on do

współpracownika wyjątkowo obraźliwe wiadomości tekstowe nawiązujące w swej treści do relacji pracowniczych w zakładzie pracy, z tego tylko względu, że pomiędzy pracownikiem, z którym rozwiązano stosunek pracy, a pracownikiem będącym adresatem wulgarnych wiadomości, istniała w przeszłości relacja uczuciowa i tym samym wiadomości, choć wysyłane do pracownika w godzinach pracy i nawiązujące do wykonywania pracy, stanowiły wiadomości wysyłane do osoby prywatnej nie pracownika, przez co nie sposób uznać zachowania pracownika (autora wiadomości), za ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPIUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być

przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wskazano wyżej zagadnienie prawne musi również służyć rozstrzygnięciu danej sprawy. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/08, LEX nr 736732). Tymczasem w niniejszej sprawie odpowiedź na przedstawione zagadnienie nie może spełnić takiej roli. Formułowane przez skarżącą zagadnienie, sprowadzające się do pytania, czy możliwe jest ściśle oddzielenie sfery prywatnej od życia zawodowego pracownika w sytuacji, gdy narusza on obowiązek przestrzegania zasad współżycia społecznego w zakładzie pracy, nie ma związku ze sprawą, ponieważ w świetle przyjętych ustaleń faktycznych i rozważań Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie brak związku z zatrudnieniem powoda jest niewątpliwy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano jednoznacznie, że nie ulega wątpliwości, że zachowanie powoda

było naganne, jednak odnosiło się do życia prywatnego powoda i jego byłej partnerki (uzasadnienie Sądu odwoławczego s. 11).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.